

[Ole Espersen]

vidt jeg erindrer – da jeg var heroppe tidligere, at hans hovedindvending er faldet bort efter, at vi giver ensartet status til konventionsflygtninge og de facto-flygtninge, og det har højkommissærens repræsentant jo også bekræftet i et nyt telex.

Naturligvis er en højkommissær for flygtninge da ikke tilfreds med det, vi laver her i dag. Det er klart. Det kan man da ikke forvente. Det er hans forpligtelse at tilkendegive, at Danmark ikke har det samme niveau mere. Danmark har måske tidligere været på det allerhøjeste niveau og har kunnet være et godt eksempel. Vel, vi kan fortsat være det, vi er det, men vi er da rykket ned i niveau, når vi laver denne ændring.

Når hr. Bernhard Baunsgaard lægger så meget vægt på henstillinger til regeringer, så vil jeg sige, at det gør vi også, men henstillingerne går jo til alle regeringer. Hvis kun én regering eller to regeringer opfylder henstillingerne, så mister det internationale samarbejde sine muligheder, fordi en henstillings forudsætning naturligvis er, at den skal følges af mange eller i hvert fald en hel del. Hvis der kun er et enkelt land, der i længere tid er det eneste, der følger henstillingerne, så bliver situationen så skæv, som den desværre er blevet i Danmark, og det er baggrunden for, at vi i høj grad respekterer højkommissærens indlæg, men vi mener altså ikke, at vi kan fastholde det stadi, som vi hidtil har haft. Det kan vi beklage. Det er en midlertidig ændring, der foreslås. Vi håber, at vi efter internationalt samarbejde med flere lande kan komme tilbage til det niveau, vi havde før.

Med hensyn til fru Ebba Stranges indlæg skal jeg henvise til besvarelsen af spørgsmål 2 i retsudvalget, hvor der står, at det efter ministeriets opfattelse er helt afgørende, at der ved indrejse fra lande som ovenfor omtalt – og det er risikable lande – ikke sondres imellem, om den pågældende i sidste ende må anses for at være konventionsflygtning eller de facto-flygtning. En sådan sondring ville kunne medføre, at konventionsflygtninge kunne afvises ved grænsen, mens de facto-flygtninge ikke kunne.

(Kort bemærkning).

Tinning (VS):

Ja, og det er lige præcis det sidste punkt, hr. Ole Espersen her havde fat i, der stadig væk er et af de to afgørende punkter, når vi diskuterer, hvad det er, der sker i denne her afvisningssituation. Det andet punkt vil jeg komme tilbage til i mit hovedindlæg.

Det, fru Ebba Strange spurgte om, var: er det ikke sådan, at med den foreslåede affattelse af § 48, stk. 2, kan der ske afvisning af en flygtning fra et land, hvor der måske ikke finder forfølgelse sted i flygtningekonventionens forstand, men hvor der ikke desto mindre finder forfølgelse sted. Og der er ikke ret mange svar på det spørgsmål. Der er kun det ene svar: jo, sådan skal det læses. Der vil med den foreslåede affattelse kunne finde afvisning sted til et land, hvor der finder forfølgelse sted, selv om der ikke finder forfølgelse sted i konventionens forstand.

Hr. Ole Espersens traditionelle svar på den indvending har så i forhandlingerne været: men det gør ikke så meget, for er der blot den mindste tvivl, vil der ikke finde afvisning sted alligevel. Det, der derfor bliver interessant, er: hvordan sikrer vi os, at der ikke er den mindste tvivl? Da er hr. Ole Espersen formentlig tilfreds med at kunne sige, at det skal Justitsministeriet nok tage sig af. Det er vi ikke. Det, der kommer til at ske i praksis, er, at der ude i lufthavnen – vil det typisk være – står en betjent med en liste. På den liste står der, hvilke lande man ikke kan sende folk tilbage til, fordi vi dér ikke kan være sikre på, at der ikke finder forfølgelse sted.

For det første må vi selvfølgelig have opklaret: vil der på den liste også optræde lande, hvor der ikke finder forfølgelse sted i konventionens forstand, men hvor der kan finde forfølgelse sted? Det er jo det ene.

Det andet er selvfølgelig: hvad kommer der overhovedet til at stå på den liste? Det skal vi også have opklaret.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Det første problem, jeg gerne lige vil komme med en kort bemærkning til – jeg skal senere vende tilbage til det – er spørgsmålet om at følge anbefalinger og det, vi har skrevet under på at ville overholde internationalt. Hvilken vægt tror hr. Ole Espersen man i udlandet for fremtiden vil tillægge en anbe-